

Arrest

nr. 273 468 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ALEXANDER
Zwijnstraat 3
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. ALEXANDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2021 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 8 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2021 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister. [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische stiefvader vader, de genaamde [F., T.H.J.] [RR. ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

In art 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW Brugge dd. 07.06.2021 : tot op datum van attest geen financiële of materiële steun heeft genoten.

- Federale Dienst Staatsregistratie, Kadaster en Cartografie dd. 12.04.2021: waaruit blijkt dat de gegevens werden opgevraagd voor de Republiek Tartarstan voor de periode van 01.01.2000 tot 12.04.2021 en er geen onroerende goederen staan geregistreerd.

- Document van Energobank dd. 26.04.2021 betreffende geldoverschrijvingen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene 77476, 30 roebel (= 922, 54) euro en 536,31 VS Dollar (= 476, 16 euro) heeft ontvangen van haar moeder (echtgenote van de referentiepersoon) in de periode van 03.04.2015 tot 23.01.2020

- Documenten ING bank op naam van betrokkene haar moeder: geldoverschrijvingen naar betrokkene op een Belgische rekening in de periode van 14 september 2018 tot 27 mei 2021.

- Echtscheidingsakte van betrokkene dd. 30.03.2021 (gehuwd 23.06.2012)

- Document van het Ministerie van Justitie dd. 17.11.1995 betreffende de vaste benoeming van de referentiepersoon + Loonfiches voor de maanden mei 2020 tot mei 2021 + aanslagbiljet in de personenbelasting inkomsten 2019

- PDF document : betalingen van vliegtickets, rekeningoverzichten op naam van de moeder van de ING Bank dd. 23.09.2015 betaling diverse + 09.05.2017 betaling Cheaptickets. NL + 09.05.2017 Cheaptickets .NL, deze tonen niet aan dat betrokkene afhankelijk was van haar moeder

- Geldverzendingen via Western Union van de moeder van betrokkene naar betrokkene in het jaar 2015 en 2014 + 2 geldverzendingen waar de datum en naam van de verzender ontbreken + 1 geldverzending dd. 05.08.2014 waarvan de naam van verzender en ontvanger ontbreken

Wat het document van het de Federale Dienst Staatsregistratie, Kadaster en Cartografie dd. 12.04.2021 betreft: dit attest gaat enkel over de onroerende goederen op naam van betrokkene, maar zegt niets over inkomen/bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking had in het land van oorsprong. Het is niet omdat ze geen eigenaar was van onroerende goederen dat ze als onvermogen kan worden beschouwd. Verder heeft ze enkel van de identiteitspagina van haar paspoort een kopie aan de stad overgemaakt. Door de covid-maatregelen zijn de mensen zelf verantwoordelijk voor wat ze voorleggen en in welke staat de kopie is. Door enkel de identiteitspagina over te maken, ontbreken wij informatie over wanneer betrokkene haar land heeft verlaten. In die zin kan helemaal niet worden uitgemaakt welke bewijzen van het overmaken van geld relevant zijn en welke niet. Ook de echtscheiding van

betrokkene is van vrij recente datum, nl. van 30.03.2021. Het is ons totaal onbekend of ze op het moment van die echtscheiding nog in haar land van herkomst verbleef of niet. Ook dat is een belangrijk element, immers zolang zij niet echtgescheiden was, mag worden aangenomen dat ze ten laste was van haar echtgenoot. Om onvermogenheid voor de echtscheiding aan te tonen, zou eigenlijk ook het onvermogen op vlak van onroerende goederen en bestaansmiddelen van die ex-echtgenoot moeten worden toegevoegd. Vooreerst kan dus samengevat gesteld worden dat niet afdoende is bewezen dat betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst.

Dan wat betreft haar afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon en zijn echtgenote. Vooreerst is het daarbij van belang te weten tot wanneer betrokkene daadwerkelijk in haar land van herkomst heeft verbleven, maar daartoe ontbreken de binnenkomststempels in het paspoort. Geld overmaken naar betrokkene in het land van origine is immers enkel maar van tel, voor zover betrokkene er daadwerkelijk verbleef en het geld heeft ontvangen. Het valt trouwens op dat een deel van de bewijzen dat er geld werd overgemaakt wel heel ver in de tijd terug gaan. Het gaat over 2014 en 2015. De recentere bewijzen dat er geld werd overgemaakt, nl. in 2019 en 2020 (via Western Union) betreffen verwaarloosbare bedragen op jaarbasis. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen moest voorzien met de schamele bedragen die ze in die jaren nog gekregen heeft uit België. De aanvraag dateert immers van 10.06.2021. Verder is het ook niet duidelijk wat we aanmoeten met de bewijzen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geld heeft ontvangen op een Belgische rekening in de periode van 14 september 2018 tot 27 mei 2021. Voor zover betrokkene toen nog in haar land van herkomst of origine verbleef, kan niet zo maar worden aangenomen dat zij over dat geld op die Belgische rekening kon beschikken en al zeker niet dat zij er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Voor zover ze toen al in België verbleef, is het niet relevant om de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine te bewijzen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en/of haar moeder.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.06.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel in haar synthesesamenvatting samen als volgt:

“Eerste onderdeel : de rechtsgrond waar de bestreden beslissing zich op baseert, is niet correct

1. Verzoekster diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, met name als stiefkind die ten laste is, en die zich bij haar Belgische stiefvader en haar moeder in België voegt.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; en vervolgens dat de gezinshereniging aangevraagd wordt in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Voorts : In art 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, 1ste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis §2, 1ste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekster merkt op dat de verwijzing naar art 40 ter, §2, 1ste lid, 3° van de wet van 15/12/80, in geen geval correct is. Art 40ter § 2, 1ste lid , 1° verwijst naar art 40bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

1a. Verweerster citeert art 40bis §2, 1ste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 en besluit dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd op basis van de correcte rechtsgrond.

Zij repliceert echter niet op het middel dat stelt dat art 40 ter, §2, 1ste lid, 3° van de wet van 15/12/80 als foutieve rechtsgrond werd aangegeven.

Men mag toch aannemen dat verweerster de correcte wetsbepalingen hanteert bij het nemen van haar beslissingen

Tweede onderdeel : gebrek aan zorgvuldige voorbereiding van de beslissing; gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting

2. In de feiten uiteenzetting werd aangehaald dat de bestreden beslissing manifest verkeerdelijk uitgaat van het feit dat verzoekster op 30/mrt 2021 uit de echt zou zijn gescheiden.

De beslissing gaat daar verder uitgebreid op in door te stellen dat die echtscheiding van vrij recente datum is. Voorts wordt gesuggereerd dat ze mogelijks nog in haar land van herkomst was, en ten laste van haar echtgenoot. Zo wordt expliciet overwogen dat dit een belangrijk element is, “immers zolang zij niet echtgescheiden was, mag worden aangenomen dat ze ten laste was van haar echtgenoot”.

De bestreden beslissing speculeert verder dat, "om onvermogenheid voor de echtscheiding aan te tonen, zou eigenlijk ook het onvermogen op vlak van onroerende goederen en bestaansmiddelen van die ex- echtgenoot moeten worden toegevoegd”.

Vervolgens wordt , op deze grond, samengevat , gesteld dat niet afdoende is bewezen dat betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst.

Het uitgangspunt van de argumentatie is uiteraard volkomen foutief. De feitenvinding is manifest onzorgvuldig gebeurd.

Het kon verwerende partij niet veel moeite kosten om uit de echtscheidingakte af te leiden dat de echtscheiding reeds dateert van 25/juni 2019.

Verwerende partij heeft de bewijskracht van de akte miskend , en hierop vervolgens verder geborduurd. Dergelijke speculatieve overwegingen , gebaseerd op een foutieve feitenvinding, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als verenigbaar met een behoorlijke materiële motivering.

De beslissing schendt dus niet enkel de motiveringsplicht, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

2a. Verweerster herneemt de motivering van de bestreden beslissing waarbij de chronologie toch wel van belang is met verwijzingen naar stortingen van 2019 en 2020 , terwijl verweerster er dus vanuit ging dat verzoekster pas op 30/mrt 2021 uit de echt zou zijn gescheiden.

In de repliek wordt toegegeven dat verweerster zich enkel gebaseerd heeft op het gegeven dat een attest mbt ontbinding van het huwelijk in maart 2021 afgeleverd werd (uiteraard met het oog op het verzoek tot gezinshereniging) terwijl voor elk zorgvuldig handelend bestuur duidelijk moet zijn dat de datum van afgifte niet bepalend is voor de datum van het rechtsfeit dat het attesteert

Het kon verwerende partij niet veel moeite kosten om uit de echtscheidingsakte af te leiden dat de echtscheiding reeds dateert van 25/juni 2019.

Verweerster stelt ten onrechte dat geen informatie wordt gegeven over de precieze datum en omstandigheden van deze echtscheiding.

Derde onderdeel : gebrek in de op de overheid rustende informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht

3. Een louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan , in het licht van een zorgvuldige besluitvorming, niet worden aanvaard (R.v.St., NV A & M Garwig en C°, nr. 89.982, 2 oktober 2000)

De bestreden beslissing overweegt dat het van belang is te weten tot wanneer betrokkene daadwerkelijk in haar land van herkomst heeft verbleven, maar daartoe de binnenkomststempels in het paspoort ontbreken.

Op geen enkel ogenblik is verzoekster echter duidelijk gemaakt dat het niet volstond kopie van de reispas voor te leggen als bewijs van identiteit, maar dat ook vereist werd dat kopie werd gevoegd van de bladzijden , die de binnenreisstempels bevatten.

*4. Niet enkel bij de waardering van de feiten, maar ook bij de vaststelling van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.
Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).*

De Raad van State heeft eerder reeds geoordeeld dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

*Dit laatste is manifest niet gebeurd.
Het komt inderdaad voor alsof verwerende partij zich als een automaat heeft opgesteld , waaruit navolgend een negatieve beslissing rolt, omdat men vaststelt dat een stuk ontbreekt, waarvan de informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht had mogen veronderstellen dat verweerder dit voorafgaand zou opmerken.*

5. Ook de verdere speculatieve overwegingen van verweerster, alsof, bij gebreke aan stempels, dan kon verondersteld worden dat er geld zou overgemaakt zijn naar verzoekster in Rusland, op een ogenblik dat zij er niet daadwerkelijk verbleef en het geld heeft ontvangen, kunnen niet als een zorgvuldige afhandeling van de aanvraag aanzien worden, en bijaldien schort het ook aan de materiële motiveringsplicht op dit punt.

*5a. Verweerster repliceert dat de legaliteit van een administratieve beslissing beoordeeld wordt in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist. Daarmee gaat zij niet op het middel in zoverre het opwerpt dat het bestuur zich niet als een slecht geprogrammeerde automaat mag gedragen.
Dat geldt inzonderheid wat betreft het attest van ontbinding van het huwelijk in zoverre verweerster uit de datum van afgifte van dat attest de datum van de echtscheiding heeft afgeleid.
Dat geldt evenzeer voor de stukken die betrekking hebben op de geldelijke steun. Stukken aanvaarden die betrekking hebben op steun , die teruggaat tot 2014 en 2015 (en die aantonen dat verzoekster reeds lang financieel ondersteund wordt) om het verzoek vervolgens af te wijzen omdat deze "heel ver in de tijd terug gaan", misleidt de burger, wat niet de bedoeling kan zijn.*

5a. Verweerster repliceert dat de legaliteit van een administratieve beslissing beoordeeld wordt in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist. Daarmee gaat zij niet op het middel in zoverre het opwerpt dat het bestuur zich niet als een slecht geprogrammeerde automaat mag gedragen.

Dat geldt inzonderheid wat betreft het attest van ontbinding van het huwelijk in zoverre verweerster uit de datum van afgifte van dat attest de datum van de echtscheiding heeft afgeleid.

Dat geldt evenzeer voor de stukken die betrekking hebben op de geldelijke steun. Stukken aanvaarden die betrekking hebben op steun , die teruggaat tot 2014 en 2015 (en die aantonen dat verzoekster reeds lang financieel ondersteund wordt) om het verzoek vervolgens af te wijzen omdat deze "heel ver in de tijd terug gaan", misleidt de burger, wat niet de bedoeling kan zijn.

Vierde onderdeel : gebrek aan zorgvuldige belangenafweging

6. De bestreden beslissing stelt vooreerst dat het attest dat bewijst dat verzoekster geen onroerende goederen heeft, ontkent niet dat bewijzen voorliggen dat geld werd overgemaakt, niets zegt over inkomen/bestaansmiddelen, die zij ter beschikking had in het land van oorsprong. Voorts : "Het is niet

omdat ze geen eigenaar was van onroerende goederen dat ze als onvermogen kan worden beschouwd"

Wat de bewijzen van geldelijke steun betreft, stelt zij dat het over verwaarloosbare bedragen gaat (dit betreft dan de bedragen via transfer overgemaakt).

Voorts ontkracht zij de bewijzen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster geld heeft ontvangen op een Belgische rekening in de periode van 14 september 2018 tot 27 mei 2021, door zomaar aan te nemen dat verzoekster niet over dat geld op die Belgische rekening kon beschikken.

Er wordt dan besloten dat niet bewezen is dat verzoekster aangewezen was op die bedragen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Deze overwegingen tonen aan dat het de bestreden beslissing aan een zorgvuldige belangenafweging ontbreekt.

7. Vooreerst is het uiteraard nogal selectief om uit een bewijs dat verzoekster geen onroerend patrimonium heeft, enkel af te leiden dat dit geen bewijs is dat ze geen roerend patrimonium heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou vereisen dat verweerster dan minstens daar uit afleidt dat verzoekster dus geen goederen heeft, die ze te gelde kan maken, en , meer nog, dat er mag van uitgegaan worden dat ze geen kosteloze bewoning kon genieten in een eigen woning.

Precies op dit punt miskent de bestreden beslissing de realiteit dat verzoekster precies in natura bijstand genoot van haar moeder in België , die immers haar woning ter beschikking stelde voor verzoekster.

Dit is een bewijs dat verzoekster ten laste was, dat genegeerd wordt door verweerster.

8. Ten tweede , houdt verweerster geen rekening met alle elementen van de zaak , m.n. door geen onderscheid door te voeren tussen het gemiddeld inkomen in België en het gemiddeld inkomen in Rusland.

Beweren dat bedragen , die meer dan 100 USD bedragen, "verwaarloosbaar" zouden zijn in Rusland , miskent volstrekt dat dit een vierde is van het mediaan Russisch inkomen. Het is niet redelijk te beweren dat dit "verwaarloosbaar" is .

9. Ten derde , is de motivering als zou niet aan te nemen zijn dat verzoekster geen beschikking kon hebben over de gelden, die haar moeder (en haar zus) op een Belgische rekening gestort hebben.

Dat is uiteraard de kern van het probleem. Bancaire verrichtingen via Russische rekeningen zijn de uitzondering. Dit is een economie, die drijft op cash verrichtingen.

De enige oplossing om hieraan tegemoet te komen , is juist te werken met een Belgische rekening, waarvan men afhalingen in buitenland kan doen , in casu in Rusland, met een Belgische bankkaart.

Dit is onmogelijk te beweren dat verweerster dergelijk scenario niet kon begrijpen.

Dienvolgens zijn de bewijzen van substantiële overschrijvingen (zie feitenrelaas : in totaal gaat het over 3.548,44 € , of omgerekend per maand over de betrokken periode over gemiddeld 186,48 € /maand) wel degelijk relevante bewijzen.

Door hier geen rekening mee te willen houden, schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en haar motiveringsplicht.

9a. Onverminderd de tekortkoming aan de informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht, had verweerster zelf ook rekening moeten houden met alle elementen van de zaak , niet in het minst de economische situatie in Rusland. Deze minimale zorgvuldigheid werd niet nageleefd door zomaar te oordelen dat de bedragen van geldelijke steun "verwaarloosbaar" zouden zijn.

Daarom treft verweerster geen repliek.

Vijfde onderdeel : schending van de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet, m.n. arts. 40ter§ 2, 1ste lid 1° jto. art 40bis § 2, 1ste lid, 3°

10. Hiervoor werd reeds aangehaald dat de bestreden beslissing besluit dat niet bewezen zou zijn dat verzoekster aangewezen was op de geldelijke steun om in haar levensonderhoud te voorzien.

De wet bepaalt dat verzoekster als "ten laste" moet beschouwd worden.

De bestreden beslissing diende dus na te gaan of de stukken de bijkomende voorwaarde bewezen, van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt (zoals het geval is bij verzoekster) : nl. dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht (art. 2, eerste lid, 2°, sub c) en d) Burgerschapsrichtlijn), en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het begrip "afhankelijkheid" heeft in het EU-recht een autonome betekenis. Hoewel het HvJ tot deze slotsom kwam in zijn jurisprudentie inzake Richtlijn 2004/38/EG18 (de richtlijn vrij verkeer), blijkt uit de woordkeus van het HvJ niet dat de bevindingen alleen van toepassing waren op die richtlijn.

Hoewel in gedachten moet worden gehouden dat de context en de doeleinden van beide richtlijnen van elkaar verschillen, kunnen de criteria die het HvJ heeft gebruikt om afhankelijkheid te beoordelen, door de lidstaten mutatis mutandis als richtsnoer worden gebruikt om criteria vast te stellen aan de hand waarvan de aard en duur van afhankelijkheid van de betrokken persoon kunnen worden beoordeeld in de context van artikel 4, lid 2, onder a).

Het HvJ heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie, gekenmerkt door de omstandigheid dat het gezinslid materieel wordt gesteund door de gezinshereniger of door diens echtgenoot/partner (nav de zaak C-316/85, Lebon, 18 juni 1987, punten 21-22; zaak C-200/02, Zhu en Chen, 9 oktober 2004, punt 43; C-1/05, Jia, 9 januari 2007, punten 36-37; en zaak C-83/11, Rahman e.a., 5 september 2012, punten 18-45; zaken C-356/11 en C-357/11, O. & S., 6 december 2012, punt 56)

Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid (nav de zaak C-83/11, Rahman e.a., 5 september 2012, punt 23)

Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naargelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid.

Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging (nav de zaak C-1/05, Jia, 9 januari 2007, punt 37)

Bij het vaststellen van de behoefte aan financiële steun door de gezinshereniger geldt geen vereiste voor het bedrag aan materiële steun dat wordt verstrekt, noch voor de levensstandaard.

Voor het vaststellen van afhankelijkheid moet bovenal worden gecontroleerd of de financiële middelen, in het licht van de persoonlijke omstandigheden van de gezinsleden, voldoende zijn voor het bestaansminimum in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, 9 januari 2007, punt 96).

De status van ten laste zijnde gezinsleden veronderstelt geen recht op levensonderhoud (nav de zaak C-316/85, Lebon, 18 juni 1987, punten 21-22)

De lidstaten mogen bepaalde vereisten stellen voor wat betreft de aard of duur van de afhankelijkheid om er zeker van te zijn dat de afhankelijkheid echt en stabiel is, en niet louter tot stand is gebracht om toegang tot en verblijf in de lidstaat te verkrijgen. Het is echter noodzakelijk dat die vereisten overeenkomen met de normale betekenis van de woorden die betrekking hebben op de afhankelijkheid in artikel 4, en het nuttig effect van die bepaling niet teniet doen (nav de zaak C-83/11, Rahman e.a., 5 september 2012, punten 36-40)

Het begrip "de nodige gezinssteun" voor een bloedverwant van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn in artikel 4, lid 2, onder a), moet niet louter als materieel worden opgevat en laat een beoordelingsmarge aan de lidstaten voor wat betreft de mate van steun die als "nodig" wordt beschouwd.

Aan de voorwaarde is voldaan als er geen andere gezinsleden in het land van herkomst zijn die de persoon wettelijk of in de praktijk ondersteunen, d.w.z. niemand die de gezinshereniger of zijn echtgenoot zou kunnen vervangen voor het verlenen van de dagelijkse zorg.

De situatie moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het desbetreffende geval, en mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden (Zie o.m. HvJ 17 februari 2005, C-215/03, Oulane, punt 53, Jur. 2005, I, 1215)

11. Toepassing van deze principes op de bestreden beslissing leidt tot het besluit dat deze niet deugdelijk gemotiveerd is, geen rekening houdt met de concrete omstandigheden van het geval, en minstens een bewijslast oplegt die niet verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekster somt nogmaals de concrete omstandigheden op :

- alle betrokken familieleden (moederen zuster) zijn reeds sedert 2015 naar België verhuisd, zij kan op geen andere familieleden beroep doen ;

- zij is alleenstaande vrouw met twee kinderen sedert haar echtscheiding in 2019;

- zij woonde tot voor kort in de woning, eigendom van haar moeder in Rusland, wat als substantiële steun dient aan te zien te worden, te begroten op ongeveer 300 C/maand;

- zij beschikte over een inkomen dat onder het mediaan inkomen in Rusland ligt ;

- de totale financiële steun die verzoekster ontving, na haar scheiding, bedraagt 173,45 + 753,73 + 3.548,44 = 4.475,62 €, hetzij gemiddeld 186,48 €/maand over de betrokken : hoewel de wet of rechtspraak geen bepaald bedrag van financiële steun vereist om "ten laste" te worden beschouwd, is duidelijk dat deze steun noodzakelijk was om op een menswaardige manier te overleven in Rusland, gelet op haar burgerlijke status en eigen inkomen, en al zeker wanneer rekening wordt gehouden met de kosteloze woonst.

Door geen rekening te houden met voormelde elementen, schendt de bestreden beslissing arts. 40ter § 2, 1° jto. art 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet

11a. Verweerster beperkt zich tot het herhalen dat zij de verschillende stukken heeft beoordeeld en per stuk afzonderlijk wordt aangegeven om welke reden dit stuk niet aanvaard kan worden om het ten laste zijn van verzoekende partij te bewijzen

Zoals hiervoor aangegeven, heeft de bestreden beslissing geenszins alle stukken zorgvuldig beoordeeld, en zeker niet in hun samenhang, wat tot het andersluidend besluit had geleid dat verzoekster wel degelijk als ten laste diende te worden beschouwd van haar familie.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.3. Zoals reeds werd aangegeven, diende verzoekster op 10 juni 2021 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische stiefvader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De door verzoekster beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel

VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Verzoekster beriep zich specifiek op haar hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

3.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar Belgische stiefvader en haar moeder.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde artikel 40ter, § 2 uitdrukkelijk sprake is van familieleden die "de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen", en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet verder worden aangenomen dat het gaat om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoekster betwist in wezen ook niet dat zij dient aan te tonen dat zij van in het land van herkomst ten laste is van haar Belgische stiefvader.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het "ten laste" zijn er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.5. In een eerste onderdeel van haar middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een incorrecte rechtsgrond, meer bepaald waar wordt verwezen naar "artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3°" van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster met haar uiteenzetting van dit onderdeel van het middel er zeer duidelijk blijk van geeft dat zij ervan op de hoogte is dat de bestreden beslissing in werkelijkheid steunt op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verder in de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er is overduidelijk sprake van een materiële vergissing, die noch verzoeksters belangen noch de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed. Verzoekster toont in de gegeven omstandigheden niet aan dat zij een voldoende belang heeft bij haar kritiek.

3.6. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat geen zorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing. Zij stelt dat verweerder er onterecht vanuit gaat dat zij op 30 maart 2021 uit de echt is gescheiden, terwijl de echtscheiding in werkelijkheid reeds dateert van 25 juni 2019. Zij is van mening dat verweerder dit zonder veel moeite uit de echtscheidingsakte had kunnen afleiden en dat de bewijskracht van deze akte werd miskend. Zij voert aan dat de "speculatieve overwegingen" die volgens haar verder borduren op de verkeerde echtscheidingsdatum evenmin verenigbaar zijn met een behoorlijke materiële motivering.

In zoverre verzoekster betoogt dat uit de echtscheidingsakte zonder probleem had kunnen worden afgeleid dat de echtscheiding dateert van 25 juni 2019, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster deze akte heeft voorgelegd bij haar aanvraag. Zij brengt deze pas voor het eerst aan in het kader van de huidige beroepsprocedure. Verzoekster legde ter ondersteuning van haar aanvraag bij het bestuur, in verband met haar eerdere huwelijk, een ander stuk dan de echtscheidingsakte voor. Zij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat met de echtscheidingsakte zelf onterecht geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing of dat de bewijskracht van deze akte werd miskend.

De door verzoekster bij de aanvraag voorgelegde vertaling van het stuk met betrekking tot haar eerdere huwelijk maakte melding van de registratie van een huwelijksakte op 23 juni 2012 en van het gegeven dat dit huwelijk was ontbonden. De datum van afgifte van dit stuk was 30 maart 2021. Verweerder heeft dit stuk – achteraf gezien verkeerdelijk – aangemerkt als de echtscheidingsakte, waardoor hij de echtscheiding foutief situeerde op 30 maart 2021. Feit blijft wel dat verzoekster zelf naliet de nodige stukken voor te leggen die verweerder toelieten kennis te kunnen nemen van de werkelijke datum van de echtscheiding, zodat zij slecht is geplaatst om thans aan te voeren dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden.

Wat er ook van zij, er blijkt niet dat verzoekster met haar kritiek afbreuk vermag te doen aan een van de determinerende weigeringsgronden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. In dit verband stelt de Raad vast dat de door verzoekster met dit onderdeel van haar middel bekritiseerde passage deel uitmaakt van de motivering dat niet afdoende is bewezen dat zij onvermogen of behoeftig was in haar land van herkomst en dit in de periode voorafgaand aan de komst naar België. In dit verband stelde verweerder evenwel ook reeds vast dat de door verzoekster voorgelegde stukken niets zeggen over het inkomen dat of de bestaansmiddelen die zij zelf genereerde in haar land van herkomst en zodoende niet blijkt dat ze er onvermogen of behoeftig was en om deze reden afhankelijk was van de geldoverdrachten van haar moeder in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. In dit verband merkte verweerder trouwens nog op dat de door verzoekster voorgelegde stukken geen duidelijkheid brengen inzake het precieze tijdstip waarop zij het land van herkomst heeft verlaten, zodat niet met zekerheid kan worden uitgemaakt welke geldoverdrachten zijn gebeurd op het ogenblik dat zij nog in het land van herkomst verbleef. Verweerder merkte op dat bewijzen van geldoverdrachten naar het land van herkomst enkel van tel zijn voor zover verzoekster er daadwerkelijk verbleef en ze er het geld ontving. Deze gedane vaststellingen kunnen reeds volstaan om de gedane beoordeling te onderbouwen dat niet is aangetoond dat verzoekster onvermogen of behoeftig was in het land van herkomst, ongeacht het tijdstip van de echtscheiding. De kritiek van verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel richt zich dan ook tegen bijkomende en niet-determinerende motieven in de bestreden beslissing, zodat de eventuele gegrondheid van deze kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang van verzoekster bij haar kritiek blijkt niet voorhanden.

3.7. In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat indien verweerder vaststelde dat een stuk ontbrak, zoals een kopie van de bladzijden uit haar paspoort met de inreisstempels, van hem kon worden verwacht dat hij haar hierop voorafgaandelijk zou hebben gewezen, eerder dan "*verdere speculatieve overwegingen*" te maken.

Zoals reeds werd aangestipt, dient het bestuur zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen. Het komt verzoekster aldus toe ook zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Zij dient zich te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart en uit eigen beweging de volgens haar nuttige en relevante stukken en gegevens voor te leggen die vermogen het bewijs van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon te leveren. Nu zij niet reeds de aanvraag tot gezinshereniging opstartte vanuit het land van herkomst en het tijdstip van het vertrek uit het land van herkomst om de referentiepersoon in België te vervoegen wel degelijk essentiële informatie is in de beoordeling of zij ten laste is van de referentiepersoon – dit nu dit ten laste zijn reeds moet bestaan in het land van herkomst en op het ogenblik van het vergezellen of vervoegen van de referentiepersoon in België – kon verzoekster redelijkerwijze niet onwetend zijn van het belang om in dit verband de nodige bewijsstukken voor te leggen. Er kon van haar worden verwacht dat zij deze uit eigen beweging zou aanbrengen bij het bestuur.

Het komt verweerder in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het gegeven dat verweerder vaststelt dat verzoekster

bepaalde essentiële informatie niet heeft overgemaakt, maakt van hem nog geen *“slecht geprogrammeerde automaat”* en betekent nog niet dat hij geen zorgvuldige beoordeling heeft gedaan van de stukken die hem werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag.

In antwoord op de repliek in de nota inzake dit onderdeel van het middel suggereert verzoekster nog dat zij werd misleid door het bestuur, nu het bestuur stukken aanvaardde die betrekking hebben op steun die teruggaat tot de jaren 2014 en 2015 *“om het verzoek vervolgens af te wijzen omdat deze “heel ver in de tijd terug gaan”*”. Hiermee breidt zij evenwel – buiten de beroepstermijn – het derde onderdeel van haar middel uit, nu een dergelijke argumentatie niet reeds in haar inleidende verzoekschrift was opgenomen. Er blijkt niet dat zij dit betoog op ontvankelijke wijze voor het eerst in haar synthesememorie kan aanvoeren. Ten overvloede herhaalt de Raad dat het bewijs van het ten laste zijn vrij is en dat het dus in de eerste plaats aan verzoekster is om te beoordelen welke stukken hiervoor volgens haar relevant zijn. Het is verder niet omdat verzoekster bepaalde stukken heeft kunnen voorleggen dat deze door het bestuur ook relevant dienen te worden bevonden of dat verzoekster zou zijn misleid indien deze niet of onvoldoende relevant worden bevonden.

Een gebrek aan zorgvuldigheid bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

3.8. In een vierde onderdeel van het middel gaat verzoekster verder in op de beoordeling van de door haar ter staving van het ten laste zijn voorgelegde stukken en betoogt zij dat deze beoordeling niet als zorgvuldig kan worden beschouwd.

In eerste instantie betoogt verzoekster dat het selectief is waar uit het bewijs dat zij geen onroerend goed bezit in het land van herkomst enkel wordt afgeleid dat dit geen bewijs is dat zij er geen roerende goederen heeft. Zij is van mening dat hieruit minstens had moeten worden afgeleid dat zij geen goederen heeft die ze te gelde kan maken en dat ze geen kosteloze bewoning kon genieten in een eigen woning. Zij stelt nog dat verweerder de realiteit miskent dat zij in het land van herkomst kon verblijven in een woning die haar ter beschikking werd gesteld door haar moeder en dit mede een bewijs is dat zij ten laste is van haar moeder.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat volgens verweerder uit het betreffende stuk van de *“Federale Dienst Staatsregistratie, Kadaster en Cartografie”* van 12 april 2021 *“blijkt dat de gegevens werden opgevraagd voor de Republiek Tartarstan voor de periode van 01.01.2000 tot 12.04.2021 en er geen onroerende goederen staan geregistreerd”*. Verzoekster geeft niet aan dat hiermee de inhoud van dit stuk verkeerd werd weergegeven. Verweerder betwist verder de inhoud van dit stuk niet, maar stelt wel vast dat dit stuk niets zegt over het inkomen of de bestaansmiddelen die verzoekster ter beschikking had in haar land van herkomst. Zo stelde verweerder nog dat het gegeven dat verzoekster geen eigenaar is van onroerende goederen niet betekent dat ze onvermogen of behoeftig was in haar land van herkomst. Deze beoordeling is allerminst onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat uit het ontbreken van onroerende goederen logischerwijze volgt dat ze ook geen onroerende goederen te gelde kan maken en ze geen kosteloze bewoning heeft in een eigen woning, is geenszins van aard dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld. Hiermee kan geenszins blijken dat verzoekster geen eigen inkomsten of bestaansmiddelen had waarmee zij in haar basisbehoeften kon voorzien. Verzoekster erkent thans ook dat zij in haar land van herkomst werkte als administratief bediende voor de politie en zij er dus eigen inkomsten had. Verder moet de Raad vaststellen dat verzoekster niet duidt waar uit de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken kan blijken dat zij in het land van herkomst verbleef in een woning die haar ter beschikking werd gesteld door haar moeder. Nu zij op dit punt in gebreke blijkt, kan niet worden vastgesteld dat verweerder met dit gegeven onterecht geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Het kwam verzoekster bij het indienen van haar aanvraag toe alle volgens haar relevante elementen voor de beoordeling van het ten laste zijn ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting het motief niet dat zij heeft nagelaten met concrete bewijsstukken aan te tonen dat zij in haar land van herkomst geen eigen bestaansmiddelen had en zij bijgevolg behoeftig of onvermogen was. Bij gebrek aan informatie over de mate waarin verzoekster in het land van herkomst kon beschikken over eigen inkomsten kon niet worden beoordeeld in hoeverre zij beschikte over eigen bestaansmiddelen die haar in staat konden stellen om in haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. Indien er geen duidelijkheid bestaat inzake de sociale en economische situatie van verzoekster in het land van herkomst, is het voor verweerder niet mogelijk om te beoordelen of de overgemaakte gelden voor haar noodzakelijk waren

om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. De vaststelling dat verzoekster niet heeft kunnen aantonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen of behoeftig was, of nog dat zij omwille van haar sociale en economische positie niet zelf in haar levensbehoeften kon voorzien en hiervoor afhankelijk was van de haar overgemaakte geldbedragen, kan reeds volstaan om te oordelen dat het bewijs van het ten laste zijn niet of onvoldoende werd geleverd.

In tweede instantie betoogt verzoekster dat onterecht geen rekening werd gehouden met het verschil in gemiddeld inkomen in België en in Rusland. Zij stelt dat bedragen die hoger liggen dan 100 USD geenszins "*verwaarloosbaar*" zijn in Rusland, nu dit overeenkomt met een vierde van het mediaan Russisch inkomen.

Hiermee bekritiseert verzoekster de motivering inzake de door haar voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten in 2019 en 2020 via Western Union, waaromtrent verweerder had geoordeeld dat het verwaarloosbare bedragen op jaarbasis betreffen en dat moeilijk kan worden gesteld dat verzoekster hiermee in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen kon voorzien.

Allereerst merkt de Raad op dat verweerder met betrekking tot deze geldstorting ook heeft geoordeeld dat bij gebreke aan duidelijkheid over het tijdstip waarop verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten om naar België te komen om haar moeder en stiefbroer te vervoegen niet kan worden uitgemaakt welke bewijzen inzake het overmaken van geld relevant zijn en welke niet.

Zoals reeds werd geduïd, spreekt artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet over het ten laste "*zijn*" en houdt dit in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde artikel 40ter, § 2 verder uitdrukkelijk sprake is van familieleden die "*de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen*", en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling de Belg vergezelt of vervoegt in België (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Hieruit volgt dat het tijdstip waarop verzoekster vanuit het land van herkomst de referentiepersoon in België vervoegt inderdaad een essentieel gegeven is in de beoordeling, nu het ten laste zijn in beginsel op dit ogenblik dient te worden beoordeeld.

Daarnaast stelde verweerder ook vast dat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster dateert van 10 juni 2021. De voormelde geldstorting dateren dus van een periode van ruim anderhalf jaar voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, terwijl uit wat voorafgaat volgt dat het ten laste "*zijn*" handelt over een bestaande toestand, en dit van in het land van herkomst.

Deze vaststellingen volstaan reeds, des te meer wanneer deze worden samen genomen met de vaststelling van het ontbreken van een bewijs dat verzoekster onvermogen of behoeftig was in haar land van herkomst, om aan te tonen dat de geldstorting via Western Union uit 2019 en 2020 onvoldoende het bewijs kunnen leveren van het ten laste zijn, en dit zelfs los van de bijkomende beoordeling door verweerder dat deze geldoverdrachten verwaarloosbaar zouden zijn.

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat uit het door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde stuk van Energobank van 26 april 2021 blijkt dat er voor de jaren 2019 en 2020 sprake is van twee storting voor respectievelijk 104,15 en 92,55 USD. Zelfs als rekening wordt gehouden met een mediaan inkomen in Rusland dat 5.504 USD bedraagt, wordt niet aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het op jaarbasis gaat over verwaarloosbare bedragen, minstens over bedragen die niet van aard zijn dat verzoekster hiermee in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen kon voorzien.

In derde instantie betoogt verzoekster dat zij wel degelijk kon beschikken over de gelden die haar moeder en zus voor haar op een Belgische rekening hadden gestort. Zij merkt op dat bancaire verrichtingen via Russische rekeningen de uitzondering zijn en de Russische economie drijft op cash verrichtingen. Zij voert aan dat dit de reden is waarom werd gewerkt met een Belgische rekening, waarvan men in Rusland afhalingen kan doen met een Belgische bankkaart. Zij stelt dat het "*onmogelijk [is] te beweren dat verweerder dergelijk scenario niet kon begrijpen*". De in dit verband voorgelegde bewijzen zijn volgens haar wel degelijk relevant.

In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat verzoekster bij haar aanvraag slechts documenten van ING op naam van haar moeder voorlegde waaruit geldoverschrijvingen dienden te blijken naar haar

op een Belgische rekening in de periode van 14 september 2018 tot 27 mei 2021. Verzoekster legt thans uit dat de Belgische rekening waarnaar het geld werd overgeschreven toebehoorde aan haar zus, maar dat zij beschikte over een bankkaart op naam van haar zus voor deze rekening waarmee zij in het land van herkomst geld afhaalde. Zij legt in dit verband thans ook allerhande bijkomende bewijzen voor, zoals de betreffende bankkaart op naam van haar zus en een overzicht van de ING-rekening van haar zus. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster deze ondersteunende uitleg en deze bijkomende stukken in het kader van haar aanvraag reeds heeft aangebracht bij het bestuur.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken en gegevens die verzoekster niet voorlegde aan het bestuur en die zij pas voor het eerst in de procedure voor de Raad naar voor brengt. Verzoekster kan deze stukken en gegevens dan ook niet dienstig aanwenden in het kader van het thans voorliggende annulatieberoep. De Raad kan zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens en stukken, te oordelen of er in verzoeksters geval is voldaan aan de vereiste van het ten laste zijn.

Waar verweerder slechts kon beschikken over de documenten van ING op naam van verzoeksters moeder waaruit geldoverschrijvingen dienden te blijken aan verzoekster op een Belgische rekening, rekening die dus op naam staat van haar zus, kan niet worden aangenomen als zou het voor hem duidelijk moeten zijn geweest dat verzoekster beschikte over een bankkaart op naam van haar zus voor deze rekening en dat zij hiermee geld afhaalde van deze rekening in haar land van herkomst. Andermaal blijkt dus niet dat verweerder onterecht bepaalde feitelijke gegevens niet in rekening heeft gebracht. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze de voorgelegde documenten beoordeelde als volgt:

“Verder is het ook niet duidelijk wat we aan moeten met de bewijzen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geld heeft ontvangen op een Belgische rekening in de periode van 14 september 2018 tot 27 mei 2021. Voor zover betrokkene toen nog in haar land van herkomst of origine verbleef, kan niet zo maar worden aangenomen dat zij over dat geld op die Belgische rekening kon beschikken en al zeker niet dat zij er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Voor zover ze toen al in België verbleef, is het niet relevant om de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine te bewijzen.”

3.9. In een vijfde onderdeel van het middel argumenteert verzoekster in eerste instantie dat de verblijfsvoorwaarde van het *“ten laste zijn”* in haar situatie, dit is de situatie van gezinshereniging met een zogenaamde statische Belg, dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Dit standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden. De Raad van State heeft reeds duidelijk geoordeeld dat de Belgische wetgever niet heeft gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd *“statische”* Belg als met een andere Unieburger en dat bijgevolg een interpretatie van de nationale bepaling in het licht van de Burgerschapsrichtlijn niet aan de orde is (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Verzoekster kan dus op zich ook niet dienstig aanvoeren dat haar een bewijslast zou worden opgelegd die niet verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster ook niet kan overtuigen dat een richtlijnconforme interpretatie met zich mee zou brengen dat haar zaak anders had moeten worden beoordeeld. Ook in deze situatie dient immers het bewijs te worden geleverd van niet enkel geldoverdrachten, maar ook van het gegeven dat het familielid van de burger van de Unie, gezien zijn financiële en sociale toestand, de verstrekte financiële of materiële steun nodig heeft om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst op het ogenblik dat de referentiepersoon wordt vervoegd.

Verzoekster geeft verder een opsomming van de concrete omstandigheden. Zij wijst er allereerst op dat haar moeder en zus reeds in 2015 naar België zijn verhuisd, dat zij geen andere familieleden heeft in het land van herkomst en dat zij sinds haar echtscheiding in 2019 een alleenstaande vrouw met twee kinderen ten laste is. Met deze feitelijke gegevens kan zij evenwel niet aantonen dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat niet concreet aannemelijk werd gemaakt dat zij van in het land van

herkomst ten laste is van de Belgische referentiepersoon of haar moeder. Verzoekster stelt vervolgens dat zij tot voor kort in een woning van haar moeder in Rusland woonde, maar hieromtrent werd reeds vastgesteld dat zij niet kan verduidelijken uit welk door haar bij de aanvraag voorgelegd stuk zulks diende te blijken, zodat niet blijkt dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden. Verder betoogt verzoekster dat zij in Rusland beschikte over een inkomen dat lager is dan het mediaan inkomen en dat zij na haar scheiding gemiddeld 186,48 euro per maand ontving. Zij is van mening dat het duidelijk is dat deze steun voor haar noodzakelijk was om op een menswaardige manier te leven in Rusland, gelet op haar burgerlijke status en haar eigen inkomen. Ook hier moet de Raad evenwel vaststellen dat verzoekster zich voor haar standpunt steunt op allerhande stukken die zij pas voor het eerst naar voor brengt in het kader van de huidige beroepsprocedure en waarvan niet blijkt dat deze reeds voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt zo niet dat verzoekster de bewijzen inzake haar loon in Rusland (stuk 9), de betalingsbewijzen via Paysend (stuk 12) en de bankkaart van haar zus en het overzicht van de ING-rekening van haar zus (stukken 14 en 15) reeds overmaakte aan het bestuur. Ook het stuk inzake de verkoop van een woning door haar moeder (stuk 16) lag niet voor bij het bestuur. Verweerder kan aldus niet worden tegengeworpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Verzoekster kan met haar betoog niet overtuigen dat verweerder op basis van de stukken en gegevens zoals deze wel bij hem voorlagen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hiermee niet of onvoldoende het bewijs werd geleverd van het ten laste zijn. Hiervoor kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het vierde onderdeel van het middel.

3.10. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet concreet aan dat verweerder de verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn in haar situatie niet correct heeft ingevuld. Ook kan niet worden vastgesteld dat verweerder de bij de aanvraag ter onderbouwing van deze verblijfsvoorwaarde voorgelegde stukken niet correct en niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft beoordeeld en evenmin dat hij op basis hiervan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

3.11. Een schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is, in al zijn onderdelen en voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster. Het dubbel gekweten rolrecht dient haar te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS